

да учи композиция при Йоз. Лаймеръ, 1864 капелмайсторъ въ Гралъ, дето пише първата си оперета „Мъртвият гостъ“, 1864 капелмайсторъ въ виенския „Хармонитеатъръ“, до 1869 въ Буда Пеща, следъ

Карлъ Мильокеръ

което се връща пакъ въ Виена, като капелмайсторъ на „Театъръ анъ деръ Винъ“. Отъ крѣгло 50 негови оперети и други леки сценически творби—най-обични сж били на времето: „Една авантюра въ Виена“, „Музиката на дявола“, „Диана“, „Женският островъ“, „Седмѣтъ шваби“ и „Гробна цѣлувка“.

Минезингери, нѣм. Minnesänger, Minnesinger — поети-пѣвци въ Германия презъ XII и XIII в., имащи сжщата роля като труверитѣ и трубадуритѣ въ Франция. М. сж били благородници (до като майстерзингеритѣ сж били хора буржуа и отъ народа) и сж пѣяли своитѣ пѣсни придружавайки ги съ нѣкакъвъ струненъ инструментъ. Презъ време на М-тѣ нѣмската любовна лирика, словесно и музикално, достига до голѣмъ разцвѣтъ — особно въ края на XII и половината на XIII в. Нотацията на пѣснитѣ на М. е обща съ тази на църковнитѣ пѣснопѣния отъ това време, и улеснява твърде

много изучаването ритма на Григорианскитѣ напѣви. Най-прочути М. сж били: Валтеръ фонъ деръ Фогелвайде, Волфрамъ фонъ Ешенбахъ и Танхойзеръ. М., и тѣхното време, е възсздавалъ гениално Рих. Вагнеръ въ „Танхойзеръ“.

Минима, лат. minima — (гл. мензуранло нотно писмо),

Министериялесъ, лат. ministeriales — сж се наричали въ ранното сръдне-вѣковие църковнитѣ пѣвци, които участвуватъ въ богослужението, а сжщо и пѣвцитѣ при дворцитѣ. Отъ тѣхъ произлѣзоха по-късно пѣтуващитѣ пѣвци и инструменталисти (гл. Менистрели).

Миноре, ит. minore — по-малкъ — „мекъ“ означава: 1) малката терца — отъ тамъ и миноренъ акордъ и минорна тоналностъ; 2) като предписание на междинни части на една, намираща се въ мажорна тоналностъ, творба (маршъ, танцъ или вариации), че отъ съответното мѣсто преминава въ минорна тоналностъ; 3) че една творба въ минорна тоналностъ, следъ една кжса междинна частъ въ мажорна такава, се възвръща пакъ въ първоначалната (минорна) тоналностъ.

Минорни тоналности, или moll — тоналности. Тѣ биватъ: „естествени“, напр. c' d' e' f' g' a' b' c', „мелодически“, напр., c' d' e' f' g' a' (b) h' (c) c' и „хармонически“, напр.: c' d' e' f' g' a' h' (b) c'. Като мелодически типъ — „естествената“ се употрѣбява обикновено въ низходящъ редъ, мелодическата — въ възходящъ, а хармоническата — въ възходящъ и низходящъ редъ.

Минчевъ, Желю — оперенъ пѣвецъ (баритонъ), род. 18 мартъ 1888 въ Хасково, училъ при Гиймо и Кетенъ въ Женевската консерватория, при Галиняки въ Милано, при Да Лучия въ Неаполъ и при Алберсъ — въ Парижъ. Отъ 1908 е членъ на „Оперната дружба“ — единъ отъ нейнитѣ основатели, и работилъ усърдно за преуспѣването на Народната опера до 1928. Пѣлъ баритоновитѣ роли въ „Палачи“, „Кавалерия“, „Аида“, „Трубадуръ“, „Бохеми“, „Вертеръ“, „Евгений Онегинъ“ и др. — той е и първиятъ Бориславъ. М. обладава единъ приятенъ, мекъ, задушевенъ